

Svajgång

Min farfar var analfabet, troligen också morfar. Den senare blev en gosse då han måste prata svenska. Händerna kunde inte bläddra i en bok: de var stumma av nätläggning där de plockat bland Muonioälvens finduksvirkade isflarn. En gång tappade han sin gumma över kanten. Han märkte att det bubblade betänkligt i aktern, eftersom att han drömde om de magrunda sikarna. Hon behövde inte, efter att de tagit upp fisken, denna enda gång förstulet vanka invid moppens flak. Han kom så pass till sans, klarnade, i tid, att han i kjolarna kunde rycka upp henne. Hon fick emellertid ro våt, han hämtade fångsten senare och var hela tiden obrutet stingslig, som stirrande – orolig att minken skulle ta den.

Farfar hade en mätpinne som han skar i då han gjorde affärer med samerna: olika hugg eller jack för skilda samefamiljer. En gång såg man honom bärande en bulig plåtlåda med tusenlappar på Gällivare station, han stod klädd i blodkonande vargpäls. I generationer har man tyckt sig veta att han var miljonär, men pengarna var inte hans, de var samernas. Man har 1972 i Masungsbyn (framför ett plank) sagt mig att han på den tiden han hette Katariinan-Eli slaktade en ren (vid en korsning) i Silkimuotka.

*

Morfar tog inte min framsträckta hand då han låg i singlet utanför sitt egenhändigt byggda grönmålade hus, han valde att krypa. Mamma lärde sig aldrig hur man lägger spång över levnadens myrgung. Pappa byggde en ärtskideformad båt, men nynnade inte en endaste gång på sången Don't slander me mama mama

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten